

LIBRIS

We know
books

ARHIMANDRIT
HERUVIM KARAMBELAS

Părinți duhovnicești
contemporani de la
Sfântul Munte Athos

volumul 1

ediția a doua

Traducere: Felix Trușcă și Cornel Savu

editura
Σοφία

București

CUPRINS

Notă asupra autorului	5
Prefață	7
1. Părintele Ioachim de la schitul Sfânta Ana	9
Prima călătorie și slujire.....	10
În Grădina Maicii Domnului	16
Ultimii ani	38
2. Părintele Atanasie de la Grigoriu	43
Chemarea în monahism	44
Călugăr la Muntele Athos.....	50
„Într-un sfeșnic”	59
Iradiere duhovnicească	84
Un apus strălucitor.....	103
3. Părintele Calinic Isihastul.....	117
Idealuri sfinte.....	118
Viața în pustie	121
Progresul ascetic	129
Un far luminos	140
Pe vârful Muntelui Tabor	147

4. Părintele Daniil de la Katunakia.....	161
Prolog	162
De la Smirna la Athos	163
„Bucură-te, o, pustie!”	182
„O lumină în întuneric”	190
Legături duhovnicești	210
Rodire și seceriș.....	232
Sfaturi și învățături ale bătrânului Daniil	245
5. Părintele Isaac de la Dionisiu.....	255
Prolog	256
Începutul călătoriei	257
În arena chinovială	266
O viață plină de har	283

1. Rădăcini

Părintele Ioachim s-a născut în Kalamata în 1895, într-o familie evlavioasă, și în lume era cunoscut sub numele Ioannis Nikolaides. A absolvit școala elementară și gimnaziul în satul său. Deși era un băiat vioi, a început să-L caute pe Dumnezeu încă din tinerețe. Dorea să-L cunoască, să se bucure de El și să viețuiască deplin întru El. Acesta era motivul pentru care însetatul său suflet l-a descoperit pe Elias Panagoulakis, un aspru postitor ce trăia într-o peșteră, nu departe de Kalamata. Uimitoarea sa întoarcere de la întunericul păcatului la lumina lui Hristos, discuțiile personale și predicile lui vii, întărite de strălucirea vieții sale ascetice, au creat în Kalamata o mișcare spirituală unică la vremea aceea. Ascunsă în cuvinte simple, sămânța vieții mișcă adâncul inimilor oamenilor, și aceasta nu din pricina învățaturii sale – pentru că era prea puțin școlit –, ci fiindcă înflăcăratele sale predici erau bazate pe o experiență reală.

Dar să punem lucrurile în ordine și să relatăm pe scurt viața și personalitatea lui Elias Panagoulakis¹. S-a născut în Kalamata în 1873. A primit puțină învățătură, doar cât să poată citi și scrie. Până la 30 de ani a cântat la instrumente muzicale și a ținut o cârciumă lângă biserica Sfântul Nicolae. Toți trântorii și vagabonzii orașului se adunau aici. El era șeful și avea o puternică influență asupra lor. Trăia astfel o viață desfrânată și împrăștiată, nerespectând și netemându-se de nimeni.

În 1902, unul dintre prietenii lui apropiați a murit. Panagoulakis s-a dus la înmormântare și a urmărit cu mare atenție

sfânta slujbă. Expresia „a trecut de la moarte la viață” (Ioan 5, 24) l-a tulburat și, tremurând, i-a întrebat pe îngrijitorii bisericii dacă mai există o altă viață după moarte. Oameni evlavioși, aceștia l-au învățat adevărurile credinței ortodoxe, catehizându-l.

Panagoulakis era deja prizonier al harului dumnezeiesc. Îngrozit de destrăbălările sale anterioare, s-a dus la un preot, la ieromonahul Glimanos de la mănăstirea Velanidia, și-a mărturisit păcatele cu zdrobire de inimă și s-a hotărât să ducă pe viitor o viață creștină model. După aceea, și-a vândut cârciuma cu toate ale sale și și-a acoperit camera cu perdele negre. I-a vizitat pe cei cărora le greșise în trecut, le-a cerut iertare în genunchi și a îndreptat toate nedreptățile făcute mai înainte. În cele din urmă, s-a hotărât să se facă ascet. Mai întâi s-a dus la Mani, unde a rămas câteva luni, apoi s-a întors la Kalamata și s-a așezat într-o chilie de lângă capela schitului Sfânta Ana. Puțin mai târziu, s-a mutat într-o chilie de lângă cimitirul orașului. Acolo, fără să fie tuns călugăr, a trăit cincisprezece ani în asceză aspră, postind și rugându-se. S-a abținut cu totul de la carne, pește, ouă și lapte, gustând ulei numai sâmbăta și duminica. Miercurea și vinerăa nu mânca absolut nimic. Nu avea pat, ci dormea foarte puțin, pe o scândură așezată pe pământ.

Deoarece alți tineri, atrași de exemplul lui, au început să vină să locuiască cu el, a mai construit câteva mici chilii, cu banii primiți ajutor de la niște creștini evlavioși. Ușile acestor chilii erau atât de strâmte, încât nu puteai intra decât lăturiș.

În fiecare duminică și sărbătoare, o mulțime de creștini se adunau în chilia lui Panagoulakis, iar el le propovăduia cuvântul lui Dumnezeu. În încăperea simplă în care predica era atârnat un schelet uman, ca o continuă amintire, pentru cei ce-l ascultau, a deșertăciunii acestei lumi. Predicile lui Pana-

¹ Luată din *Anechdotele arhimandritului Ioil Yannakopoulos*, de Epifanios I. Theodoropoulos, ediția a 4-a, Atena, 1973, pp. 44-46 (în neogrecă).

gulakis erau simple și nemeșteșugite, dar ieșeau dintr-o inimă aprinsă de dragoste pentru Hristos și au renăscut o mulțime de suflete. Acest ascet lipsit de învățătură avea ucenici tineri care au ajuns mai târziu mari lucrători ai Evangheliei, cum au fost arhimandritul Ioil Yannakopoulos (†1966), arhimandritul Hrisostom Papasarrantopoulos (†1972) și mulți alții. Cuvințele simple ale lui Panagoulakis aveau o asemenea putere de atracție, încât comandantul armatei din Kalamata a interzis soldaților să meargă la schitul lui, deoarece mergând în număr mare acolo și fiind influențați de predica lui, ei ar fi refuzat să mănânce hrană gătită cu ulei în zilele de post.

Panagoulakis nu împlinise încă patruzeci și cinci de ani când a fost lovit de o formă gravă de tuberculoză. A adormit întru Domnul în ianuarie 1917, lăsând în urma sa mulți fii duhovnicești și renumele unui bărbat sfânt. Ioannis Nikolaides a avut astfel marea șansă de a fi fost ucenicul acestui om al lui Dumnezeu, în anii dificili ai adolescenței sale. Așa a primit, la vremea potrivită, temelii duhovnicești puternice, pe care masivul edificiu al sfințeniei sale viitoare s-a putut sprijini în siguranță. Cât de prețioase cu adevărat aveau să fie ele în perioada imediat următoare a vieții sale!

După ce a terminat gimnaziul, Ioannis a călătorit în America. Diverșii idoli ai materialismului erau la apogeu, dar tânărul elev învățase multe, și mai cu seamă că nu trebuie să se închine „unui dumnezeu străin”. Modelarea caracterului și educația sa, care s-a lărgit continuu în timpul studiilor din școlile americane, n-au fost o piedică pentru credința în Dumnezeul părinților săi.

Principala ocupație a lui Ioannis era creșterea duhovnicească și studiul continuu; inteligența și neobositul său devotament l-au făcut să exceleze în toate. În paralel cu acestea însă, și-a oferit serviciile lucrării duhovnicești din metocul

Sfântului Mormânt, al cărui exarh era episcopul Pantelimon, metoc în care a găsit un centru de reînnoire duhovnicească.

2. Chemarea de a sluji lui Dumnezeu

Conduita și comportamentul lui Ioannis Nikolaides au inspirat episcopului Pantelimon respect și mirare. Multe parohii îl cunoșteau pe dinamicul predicator care, în ciuda tinereții sale, le mișca sufletele. Era o mare bucurie pentru grecii din zonă să-l vadă pe Ioannis urcându-se în amvon.

Într-o vizită la metoc (una de bun augur în viața lui Ioannis), episcopul s-a apropiat de el și i-a zis:

– Fiule, de multă vreme aud în mine o voce care mă îndeamnă să te întreb despre cariera ta. Astăzi nu mă mai pot reține. Spune-mi, te rog, ce ai de gând pentru viitor? Ai alte idei sau vrei să te dedici lui Dumnezeu? Crezi că Dumnezeu ar putea să te cheme în via Sa? Oare nu cumva te-a menit să fii un slujitor al slavei Lui?

Ioannis și-a plecat capul. Aceste întrebări l-au zguduit și i-a zis plângând: „Preasfinția Voastră, doresc foarte mult acest lucru, dar nu îndrăznesc să mă gândesc la el. Povățuitorul meu duhovnicesc din Kalamata m-a învățat că e păcat ca cineva să se gândească la asemenea lucruri pe cont propriu, din pricina slăbiciunii și a nevredniciei omenești. Numai dacă Dumnezeu cheamă un suflet în împrejurări mai presus de voința lui, doar atunci el trebuie să se supună cu teamă”.

Evlaviosul episcop a fost din nou cuprins de adânc respect față de Ioannis. Vedeă bogăția marelui său suflet. Nu s-a mai putut abține în fața unei asemenea revelații și, adânc mișcat, s-a ridicat din scaun: „Fiule, Dumnezeu te cheamă prin mine să te grăbești ca să-I slujești”.

Dar Ioannis tăcea. Părea tulburat, ezita și era în încurcătură. N-a putut decât să-i mulțumească episcopului, să-i ceară rugăciunile și i-a făgăduit că-l va căuta din nou, pentru a discuta despre aceasta. Din acea zi, pentru Ioannis a început o perioadă de mari lupte și intense rugăciuni. Cei care l-au cunoscut atunci își amintesc de încercările și de implorările lui de a-l pomeni la rugăciunile lor. A trecut mult timp până când Ioannis a îndrăznit să-l viziteze pe episcopul Pantelimon. Într-o zi, el a fost chemat de episcop ca să vină la el cât mai repede. Plin de teamă, s-a dus să-l întâlnească.

– Ai întârziat cu răspunsul și sunt nerăbdător, i-a zis episcopul.

– Preasfinția Voastră, a răspuns hotărât Ioannis, numai dacă Duhul Sfânt stăruie vestindu-Vă aceasta voi asculta îndemnul Vostru. Singur nu îndrăznesc să hotărâsc. Un preot trebuie să fie chemat de Dumnezeu sau de oameni, dar niciodată de el însuși. Părintele meu duhovnicesc din Grecia pune un accent deosebit pe aceasta.

Văzând înțeleptele rețineri ale lui Ioannis, venerabilul episcop, stând în picioare în fața biroului său, a zis cu un glas aspru: „Duminica viitoare te voi hirotoni diacon”. Nu mai era loc de discuție. În planul lui Dumnezeu, episcopul Pantelimon a fost omul care l-a dus pe evlaviosul tânăr pe calea preoției. Episcopul îl îmbrățișă părintește pe Ioannis și îi dădu binecuvântarea sa. Anunțul episcopului a fost primit cu mare bucurie și emoție de către enoriași. Duminică, biserica metocului Sfântului Mormânt era plină de grecii din toate parohiile unde predica Ioannis. Tunătorul răspuns „Axios”, „Vrednic este!”, și entuziasmul adunării erau un fenomen rar printre grecii din America, mai cu seamă în vremea aceea.

Părintele Ioachim (cum a fost numit Ioannis la tunderea în monahism) avea să fie preotit mai târziu de către același episcop. Iată cum a primit evlaviosul tânăr harul preoției.

3. *Lucrarea misionară*

Întreaga comunitate greacă era însuflețită de prezența impunătoare și sfântă a părintelui Ioachim, de credința sa vie și de predicile lui înflăcărare. Multe suflete au aflat calea mântuirii sub călăuzirea sa puternică. Dragostea și adâncul lui respect pentru Ortodoxie și pentru tradițiile acesteia aveau rădăcini puternice. Acestea erau bogăția și forța lui, o mreață de aur în mâinile unui pescar încercat. Americani de alte credințe îl căutau ca să învețe gândirea ortodoxă de la un reprezentant curat al ei, fiindcă era un demn reprezentant pentru credincioșii din zonă. Pentru devotamentul deplin și altruismul său, ca și pentru munca excepțională depusă în misiunea sa apostolică, Patriarhia Ierusalimului i-a acordat părintelui Ioachim Medalia Sfântului Mormânt.

Următoarea întâmplare arată ce fel de impresie făcea. Odată trebuia să ia un autobuz. Călătorii au fost numaidecât impresionați de apariția lui – de hainele preoțești și de barba lungă, atât de străină Americii. A fost înconjurat de o mulțime de oameni și a început discuția. Părintele Ioachim n-a pierdut ocazia. Vorbind în engleză, le-a spus că Dumnezeu și Ortodoxia sunt vii și că omul poate trăi în Dumnezeu. Între timp, mulțimea s-a mărit, iar traficul și pietonii s-au oprit. Până la urmă, a venit poliția și i-a cerut părintelui Ioachim să-și încheie predica, dar mulțimea i-a cerut să continue. A trecut ceva timp până ce a putut să încheie această întrevedere unică și să se întoarcă la metoc. Dezvăluise măreția preaiubitei sale Ortodoxii și adăpase o mulțime însetată.

Lucra neîncetat în via Domnului, și harul dumnezeiesc îl povățuia spre recolte bogate în munca sa obositoare și variată. Există însă oameni, acum în vârstă, care-și mai amintesc cu dragoste de lecțiile părintelui Ioachim. Un imigrant din

Sparta, care l-a văzut și l-a auzit pentru prima dată, a fost atât de impresionat de părintele Ioachim, încât nu credea că e cu putință ca părintele să se fi născut și să fi trăit ca ceilalți oameni. Lucru de înțeles, căci fața părintelui Ioachim te făcea să crezi că el aparținea mai mult lumii îngerilor.

Intensitatea slujirii sale a început însă să-i afecteze sănătatea. Se simțea mereu slăbit. Înainte de fiecare predică și Liturghie trebuia să facă injecții. Medicii i-au sugerat să părăsească America și să meargă la odihnă în Grecia, deoarece starea lui se înrăutățea din ce în ce mai mult. Dar părintele Ioachim, credincios până la sfârșit, era hotărât să rămână și să-și păstorească turma, chiar dacă acest fapt l-ar fi costat viața.

Dumnezeu avea însă alte planuri. El voia să-L slăvească pe alte țărâuri. După înființarea, în 1930, a Arhidiecezei grecești a Americii de către patriarhul ecumenic, a fost ales întâistătător al ei Arhiepiscopul Damaskinos. El era mitropolit al Corintului, iar mai târziu a devenit arhiepiscop al Atenei. Episcopul Pantelimon, exarhul metocului Sfântului Mormânt, a fost convocat la Patriarhia din Ierusalim. Cu binecuvântarea episcopului, părintele Ioachim s-a întors în Grecia. După un timp petrecut în Pireu și la Atena, a călătorit spre citadela monahismului, Sfântul Munte. Viziunea vieții monahale l-a marcat puternic.

ÎN GRĂDINA MAICII DOMNULUI

1. La Kavsokalyvia

Aici se încheie o pagină din viața părintelui Ioachim, cea a lucrării misionare în lume, binecuvântată cu bogate recolte. O altă pagină se deschidea pe măsură ce părintele Ioachim

se lupta să se adapteze la viața aspră de monah de la Muntele Athos. După o perioadă de activitate fructuoasă, sufletul său neliniștit căuta să-și găsească pacea în tăcere și liniște, să viețuiască neîntrerupt cu Domnul său. Căuta aceasta cu mult dor și nu ținea cont de nici o piedică. Dificultățile lui nu erau neînsemnate. Trupul bolnăvicios, cultura greco-americană și stilul său de viață rafinat și aristocratic erau pentru el tot atâtea obstacole, dar nu deznădăjduia. Era încurajat de eroica armată de sfinți de dinaintea lui, care „fuseseră lipsiți, strâmtorați, chinuiți, rătăcind în pustii, și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului” (Evrei 11, 37-38).

Și-a ales ca sălaş schitul Kavsokalyvia, un schit retras și cu regim sever, situat la extremitatea sudică a Sfântului Munte. Acest schit este risipit într-un peisaj stâncos, îngust și impresionant, care se povârnește abrupt, până în apele neîmblânzite ale nordului Mării Egee. Schitul poartă numele unui mare mistic și ascet din secolul al XIV-lea, Sfântul Maxim, poreclit „Kavsokalyvitul”, adică „arzătorul de colibe”, deoarece își schimba mereu sălaşul și, la fiecare mutare, își ardea vechea colibă de paie. Sfântul Maxim a petrecut o lungă perioadă din viața sa ascetică în peștera Kavsokalyviei. Câțiva monahi, ucenici și admiratori s-au adunat în jurul lui, atrași de liniștea și sălbăciea peisajului.

Mai târziu, Sfântul Nifon (secolul al XV-lea) și Sfântul Akakios (secolul al XVIII-lea) au dus o viață ascetică în același loc. Cel din urmă a trăit mulți ani în peștera Sfântului Maxim, și prin rugăciune a făcut să țâșnească un izvor care a transformat aridul schit într-o grădină roditoare.

Aceste sfinte figuri l-au influențat în mod hotărât pe părintele Ioachim în decizia sa de a rămâne în aspra Kavsokalyvia, cu toate că era obișnuit cu facilitățile și confortul vieții americane. Aici a întâlnit mulți călugări adevărați, în

care a văzut întrupate „o statornică silire a firii și o neîncetată pază a simțurilor”, după cum spune Sfântul Ioan Scărarul. Aceste întâlniri i-au dat aripi. El a urmat modul de viață al părinților fără abatere, străduindu-se să i se adapteze cât mai deplin. Cei ce l-au cunoscut, și mai trăiesc încă, n-au uitat viața lui simplă și umilă. Alerga după sfaturi la ceilalți părinți ca un copil mic și evita în mod sistematic locul de cinste ce îi era acordat la Sfânta Liturghie. Se spune că în timpul lun- gilor privegheri era ca un stâlp neclintit.

La Kavsokalyvia l-a întâlnit pe părintele Grigorie, un că- lугăr de la mănăstirea Konstamonitu, care ducea o viață de isihast în acea pustie. Acesta era un om cu o voință de fier și cu o adâncă cunoaștere a vieții monahale. Avea oarecare în- vățătură, căci servise în armată. În lume fusese ofițer, fapt care l-a ajutat să dobândească severitatea caracterului și disciplina atunci când a început viața monahală. Părintele Ioachim s-a atașat de acest călugăr auster și meticolos, devenind ucenicul său împreună cu alți doi studenți credincioși care îl urmase- ră din America, viitorii călugări Ștefan și Paisie. Aceștia n-au putut să se despartă de părintele și fratele lor duhovnicesc. Dar „coliba” [kalyva] părintelui Grigorie era prea mică pen- tru ei, și a trebuit ca cei patru să caute un alt loc.

2. În schitul Sfânta Ana

Un sălaș mai potrivit pentru părintele Grigorie, pentru părintele Ioachim și ceilalți doi frați s-a găsit în „coliba” Naș- terii Maicii Domnului din schitul Sfânta Ana, pe latura ves- tică a Muntelui Athos. Acesta e un loc pitoresc, plin de fru- musețe și liniște, ca aproape orice colț din Sfântul Munte. În *Jurnalul pelerinilor* (publicat de Veludos, p. 11), Ioannis Domnenos descria schitul așa cum l-a văzut la începutul se-

colului al XVIII-lea și cum l-a văzut, aproape neschimbat, și părintele Ioachim când a sosit acolo, după două sute de ani:

„Chiliile evlavioșilor și virtușilor asceți de lângă biserica principală a Schitului Sfânta Ana se află într-un loc povâr- nit, greu de străbătut. Sunt peste șaizeci la număr, asceții având și foarte multe paraclise. Pustnicii și asceții care locu- iesc acolo trăiesc din munca mâinilor lor: unii sunt calligrafi, alții legători de cărți, alții cântăreți, în timp ce alții sculptea- ză panaghii și cruci, alții cos camilafce, alții fac linguri, iar alții mătănii; astfel se întrețin, ocupându-se și cu rugăciunea și ducându-și viața în postiri, suferințe și multe osteneli. Se strâng în fiecare duminică, pentru a sluji împreună Liturghia în «kyriakon» (biserica principală), după care discută de- spre lucruri folositoare de suflet și despre virtuți, răspunzân- du-și cu evlavie, smerenie și dragoste frățescă, apoi fiecare se duce la chilia lui”.

Era firesc ca o comunitate spirituală atât de strălucitoare să devină un leagăn de sfinți care, prin viețuirea lor asceti- că, au sfințit pământul schitului Strămoașei lui Dumnezeu. Din acest schit s-au ridicat șaisprezece sfinți canonizați, pri- mul fiind întemeietorul său, Sfântul Gherontie (secolul al XI-lea), iar ultimul, Sfântul Sava cel Nou (adormit la 7 apri- lie 1948), recent descoperit de Dumnezeu, ca făcător de mi- nuni. Afară de aceștia au mai fost mulți alți sfinți monahi și asceți, cunoscuți și necunoscuți. Chiar și în timpul părinte- lui Ioachim, acest colț al Grădinii Maicii Domnului era plin de pomi înfloriți și încărcăți de roade duhovnicești. Astfel de părinți binecuvântați au fost:

Părintele Teodosie Mărturisitorul (†1950), un om sobru, cumpătat și tăcut, de înaltă statură duhovnicească. Înainte de a veni la schitul Sfânta Ana a trăit în pustie, cultivând rugăciunea minții. Când slujea Liturghia era în exaltare, dar

în același timp, sobru și stăpânit. Era un bun interlocutor, plin de amabilitate și dragoste în relațiile cu ceilalți. A fost un stâlp puternic pentru schit.

Noaptea părintelui Teodosie – timpul pravilei sale de rugăciune – erau petrecute în suspine și lacrimi. Era ca o pasăre de noapte, căutând mila Domnului, cu jale și tânguire.

Dorința și rugăciunea lui erau să-și sfârșească viața în Sfântul Munte, în propria lui „colibă”. Această dorință i s-a îndeplinit. Odată, când a plecat din Sfântul Munte, s-a îmbolnăvit grav de hepatită. Simțind că i se apropie moartea, le-a cerut prietenilor lui să-l ducă înapoi în Munte, neținând seama de împotrivirea doctorilor. „Am trăit mai mult de 50 de ani în Sfântul Munte – zicea el – și acolo vreau să mor.” Părinții l-au cărat de la limanul schitului până la „coliba” sa, ducându-l pe o targă. Acolo a mai trăit o lună și, mulțumind lui Dumnezeu din toată inima, și-a dat duhul în mâinile Lui.

Bătrânul Victorin era un alt bărbat binecuvântat, plin de o simplitate naturală. Oriunde se întâmpla să fie, se ruga cu voce tare – fie că mergea pe potecă, fie în biserică, fie întâlnindu-se cu alții –, zicând: „Mântuiește-mă, Panaghia [Preasfânta] mea, mântuiește-mă! Ai milă de mine!” Glasul lui exprima durere și chin, ca ieșind dintr-un piept rănit.

Problema mântuirii îl preocupa în permanență, provocându-i o duhovnicească întristare. Când se întâlnea cu cineva pe drum, după ce zicea: „Binecuvântează!”, întreba cu accentul său puternic rumeliot (era de loc din Karpenissi): „Ce zici, părinte, ne mântuim?”

Nu mai spunea nimic altceva. Nu-l mai preocupa nimic altceva. „Mântuiește-mă, Panaghia mea!”, implora el, și lacrimile îi curgeau șiroaie. „Nu mă lăsa să pier. Pentru dragostea Fiului Tău am venit aici ca un copil. Mântuiește-mă, Panaghia mea, mântuiește-mă!”

S-a rugat în acest fel până la mutarea sa de pe pământ, tânguindu-se și jelind. Moartea sa a fost moartea unui sfânt, a unui erou al rugăciunii cu zdrobire a inimii.

Părintele Gavriil Kartsonas (†1956) locuia împreună cu frații lui de sânge, părinții Serafim, Dionisie și Hrisostom. Toți patru erau copiii primarului din Messini și și-au păstrat noblețea educației lor până la moarte. Erau recunoscuți atât pentru austeritatea și severitatea vieții lor călugărești, cât și pentru ospitalitatea lor avraamică și neistovita dragoste față de toți. Erau iconografi de excepție, cunoscuți în toată Grecia, dar niciodată nu și-au sacrificat principiile monahale, de dragul multelor lor relații.

Alți părinți contemporani cu părintele Ioachim au fost: părintele Leontie Mărturisorul (†1938), care s-a dedicat „rugăciunii neîncetate, milosteniei, ajutorului spiritual sau material pentru orice frate, oricare ar fi fost el, la orice oră din zi și din noapte”; părintele Elefterie (†1933), care ținea privegheri, posturi statornice și o asceză severă și care, înainte de moarte, s-a învrednicit să vadă îngeri în feloane albe, vestindu-i plecarea în veșnicie; bătrânul ascet Andrei Positorul (†1934), care mânca doar puțină pâine uscată și boabe de linte și care a fost înzestrat cu dumnezeieștile daruri ale neprihănirii și ale rugăciunii neîncetate, ale pocăinței continue și ale lacrimilor pururea curgătoare; părintele Nicandru Mărturisorul (†1938), plin de har și discernământ, curat și simplu, evlavios și iubitor de tradiție, care din pricina ascezei excesive suferea de ciroză și care a murit în dureri cumplite, văzând însă îngerii și sfinții primindu-l în Împărăția cerului; bătrânul Haralambie (†1945), „renumit pentru asceza, nesfârșita blândețe, rugăciunea neîncetată și evlavia sa, dar mai presus de orice, pentru neîncetata aducere-aminte de moarte” și care a primit în ultimii ani ai vieții darul înainte-ve-